

Kolding Folkeblad.

Nr. 998.

Mandag den 23. December 1918.

47. Aarg.

Mandag den 23. December 1918

Den spanske Syge.

—□—
Læge Karl Møller,

Helsingø, skriver i en Artikel i „Sorø Amtstidende“ om den spanske Syge:

Som sædvanlig viser der sig to Maader at tage Sagen paa. Nogle er saa angst og rædselsslagne, at de gaar i en stor Bue udenom de Boliger og de Mennesker, der har noget med Sygdommen at gøre. De er saa angst og saa optagne af Iverren for at være sig selv, at der ikke er en Haandsrækning at faa af dem, selv om Naboer og Genboer trænger aldrig saa haardt. — Det er

selvfølgelig fejl! Der er Grænser for, hvor egoistisk man har Lov til at være. Og almindelig Menneskekærlighed byder at hjælpe sine Medmennesker, naar det gøres nødvendigt, selv om der skulde være nogen Fare forbunden dermed. — Men! Hvor det ikke er nødvendigt, hvor man ingen Nytte gør dermed, bør man ikke udsætte sig selv og sine Omgivelser for Smittefare. Ingen bør udelukkende af Nysgerrighed, af Snakkelyst letsindig begive sig ind til de syge eller til dem, der nylig er kommen paa Benene, for

Den spanske Syge.

Læge Karl Møller,
Helsingø, skriver i en Artikel i „Sorø Amtstidende“ om den spanske Syge:

Som sædvanlig viser der sig to Maader at tage Sagen paa. Nogle er saa angst og rædselsslagne, at de gaar i en stor Bue udenom de Boliger og de Mennesker, der har noget med Sygdommen at gøre. De er saa angst og saa optagne af Iverren for at være sig selv, at der ikke er en Haandsrækning at faa af dem, selv om Naboer og Genboer trænger aldrig saa haardt. - Det er selvfølgelig Fejl ! Der er Grænser for, hvor egoistisk man har Lov til at være. Og almindelig Menneskekærlighed byder at hjælpe sine Medmennesker, naar det gøres nødvendigt, selv om der skulde være nogen Fare forbunden dermed. - Men ! Hvor det ikke er nødvendigt, hvor man ingen Nytte gør dermed, bør man ikke udsætte sig selv og sine Omgivelser for Smittefare. Ingen bør udelukkende af Nysgerrighed, af Snakkelyst letsindig begive sig ind til de syge eller til dem, der nylig er kommen paa Benene, for

at underholde dem med Byens Nyt og diskutere Sygdommens Gang til en Kaffetaar. Ogsaa den Slags Mennesker findes. At gøre saaledes er naturligvis lige saa galt som at optræde som de førstnævnte.

Regelen bør være den, at man bør holde sig fra de smittede Hjem, hvis man ikke har noget der at gøre. Men! Hvis Naboer og Genboer ligger hen uden Hjælp, er det umenneskeligt ikke at hjælpe dem, selv om der er nogen Risiko derved. Naturligvis bør man ved saadan en Lejlighed være saa forsigtig, som man kan, for ikke selv at blive smittet og bringe Smitten videre. Da den syges Udaandinger, navnlig ved Hosten, Nysen, Spytten osv. anses for at være den værste Smittebærer, maa man søge ikke at blive hostet eller nyst ind i Ansigtet. Maaſke kan en „Maske“ eller et Tørklæde for Næse og Mund hjælpe noget; men det vigtigste er dog sikkert at vaske sig omhyggelig, før man forlader Patienten og Huset.

Udkræves ens Hjælp ikke, skal man holde sig borte fra smittefarlige Steder og Personer. Desværre er det saaledes, at en hel Del Mennesker, der kun er meget let angrebne, bliver ved at lade, som om de ikke fejler noget; de agerer raske; de gaar ud og færdes ugenert mellem andre Mennesker. Disse Mennesker, der gaar med en Snært af Sygdommen i Kroppen, er meget farlige som Smitteudbredere, idet de deltager i Møder, Selskaber osv.

at underholde dem med Byens Nyt og diskutere Sygdommens Gang til en Kaffetaar. Ogsaa den Slags Mennesker findes. At gøre saaledes er naturligvis lige saa galt som at optræde som de førstnævnte.

Regelen bør være den, at man bør holde sig fra de smittede Hjem, hvis man ikke har noget der at gøre. Men ! Hvis Naboer og Genboer ligger hen uden Hjælp, er det umenneskeligt ikke at hjælpe dem, selv om der er nogen Risiko derved. Naturligvis bør man ved saadan en Lejlighed være saa forsigtig, som man kan, for ikke selv at blive smittet og bringe Smitten videre. Da den syges Udaandinger, navnlig ved Hosten, Nysen, Spytten osv. anses for at være den værste Smittebærer, maa man søge ikke at blive hostet eller nyst ind i Ansigtet. Maaske kan en „Maske“ eller et Tørklæde for Næse og Mund hjælpe noget; men det vigtigste er dog sikkert at vaske sig omhyggelig, før man forlader Patienten og Huset.

Udkræves ens Hjælp ikke, skal man holde sig borte fra smittefarlige Steder og Personer. Desværre er det saaledes, at en hel Del Mennesker, der kun er meget let angrebne, bliver ved at lade, som om de ikke fejler noget; de agerer raske; de gaar ud og færdes ugenert mellem andre Mennesker. Disse Mennesker, der gaar med en Snært af Sygdommen i Kroppen, er meget farlige som Smitteudbredere, idet de deltager i Møder, Selskaber osv.

Folk bør i denne Tid ikke samles, uden at det er højst fornødent. Skolerne er jo for det meste lukkede. Men Generalforsamlinger, store Festsammenkomster, Teaterforestillinger bør aabenbart indskrænkes i høj Grad eller helt forbydes. Endelig spiller Kirkerne sikkert en stor Rolle ved Smittens Udbredelse. Jeg er slet ikke blind for, at mange af de sorgfyldte og bekymrede søger Kirkerne og finder Trøst der. Men naar man betænker, at Smitstoffet er knyttet til Udaandingsluftens Dugdraaber, er der vel næppe noget Sted, hvor der er mere Rimelighed for Udbredelse af Smitstoffet end netop i en tæt samlet Skare syngende Mennesker, hvor Dugdraaberne ved Sangen slynges langt bort til de omværende.

Nu nærmer Julen sig. Kirkerne er paa de store Festdage oftest stærkt fyldte. Jeg frygter en eksplosionsagtig Udbredelse af Sygdommen mellem Jul og Nytaar. Ja! Kunde man blot haabe, at de mange, der nylig har overstaaet Sygdommen, men endnu er Smittebærere, vilde holde sig fra Kirkerne, vilde meget være vundet. Især, hvis alle de, der „ikke er syge“, men gaar med „Fornemmelser“ i Kroppen, ogsaa vilde blive hjemme. Thi de er vistnok lige saa farlige som de andre.

Dette er kun et ringe Raad, jeg vil give Læserne som Julegave.

Folk bør i denne Tid ikke samles, uden at det er højst fornødent. Skolerne er jo for det meste lukkede. Men Generalforsamlinger, store Festsammenkomster, Teaterforestillinger bør aabenbart indskrænkes i høj Grad eller helt forbydes. Endelig spiller Kirkerne sikkert en stor Rolle ved Smittens Udbredelse. Jeg er slet ikke blind for, at mange af de sorgfyldte og bekymrede søger Kirkerne og finder Trøst der. Men naar man betænker, at Smitstoffet er knyttet til Udaandingsluftens Dugdraaber, er der vel næppe noget Sted, hvor der er mere Rimelighed for Udbredelse af Smitstoffet end netop i en tæt samlet Skare syngende Mennesker, hvor Dugdraaberne ved Sangen slynges langt bort til de omværende.

Nu nærmer Julen sig. Kirkerne er paa de store Festdage oftest stærkt fyldte. Jeg frygter en eksplosionsagtig Udbredelse af Sygdommen mellem Jul og Nytaar. Ja ! Kunde man blot haabe, at de mange, der nylig har overstaaet Sygdommen, men endnu er Smittebærere, vilde holde sig fra Kirkerne, vilde meget være vundet. Især, hvis alle de, der "ikke er syge", men gaar med "Fornemmelser" i Kroppen, ogsaa vilde blive hjemme. Thi de er vistnok lige saa farlige som de andre.

Dette er kun et ringe Raad, jeg vil give Læserne som Julegave.